

DEŇ, KEĎ SME SA STRETLI

ROMÁN O VÁŠNI K UMENIU, LÁSKE K HUDBE A OSUDE
DVOCH ĽUDÍ, KTORÍ SI K SEBE HĽADAJÚ CESTU

ROXIE COOPER

metafora

DEŇ, KEĎ SME SA STRETLI

ROMÁN O VÁŠNI K UMENIU, LÁSKE K HUDBE A OSUDE
DVOCH ĽUDÍ, KTORÍ SI K SEBE HĽADAJÚ CESTU

ROXIE COOPER

ROXIE COOPER
DEŇ, KEĎ SME
SA STRETLI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 92. publikáciu

Knihu *The Day We Met*, vydanú vydavateľstvom Ebury Press,
Penguin Random House UK v roku 2019,
do slovenčiny preložila Veronika Miškufová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Jančoková

Vydanie 1., 2021
Počet strán 400
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © Roxie Cooper, 2019
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Veronika Miškufová, 2021
Cover illustrations © shutterstock.com/Ekaterina Kolchenko,
stock.adobe.com/elenamedvedeva
Illustrations © shutterstock.com/filkusto, Alona Pasat,
chempina, Danussa

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie
tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-250-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-249-0 (pdf)
ISBN 978-80-8090-248-3 (print)

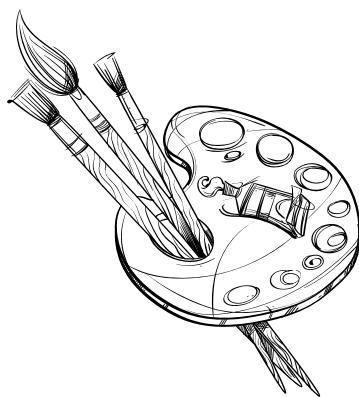
*Amande, Sashi a Vicky,
ktoré ma najskôr roztrhali na kusy
a potom opäť dali dokopy.*

Prvá časť

— * —

Niečo so mnou robíš

(You Do Something to Me – Paul Weller)

1. kapitola

Piatok 13. októbra 2006

Stephanie

Nie som poverčivá. Nepatrím k tým, ktoré odskakujú nabok, aby nestúpili na kanálový poklop, alebo vstupujú do nového dňa pravou nohou – podľa mňa je to len strata času. Neverím, že sme pre vesmír takí dôležití, aby nám skazil deň iba preto, lebo sme stúpili na poklop. Alebo preto, lebo trinásty deň v mesiaci vyšiel na piatok. Lenže ľudia sa tým aj tak nechávajú dosť vyviešť z rovnováhy, však?

Ak sa má stať niečo zlé, stane sa to bez ohľadu na to, aký je deň, či je piatok, určitý mesiac, alebo práve nastalo zvláštne postavenie planét.

Na hodinách v aute naskočilo päť nula tri. Prídem neskoro.

Sme na ceste už skoro hodinu, každú chvíľu by sme mali byť na mieste. Aspoň v to dúfam, pretože tú ťažobu ticha v aute už veľmi dlho nevydržím. Teda nie je úplné ticho, je pustené rádio. Práve tak nahlas, aby bola atmosféra o niečo znesiteľnejšia. Aerosmith v *Don't Wanna Miss A Thing* spievajú, ako nechcú o nič prísť.

Rútíme sa po krivolakých vidieckych cestách tak rýchlo, že búcham hlavou o opierku. V tomto aute

– modrom mini BMW Z3 – jazdí vždy príliš rýchlo. Pripadá si v ňom ako James Bond a rád sa v ňom predvádza, kedykoľvek dostane príležitosť.

„Pozri, nemyslel som to tak, ako to vyznelo,“ povie zrazu Matt bez toho, aby spustil oči z cesty pred sebou. Keď to dopovie, motor auta zaburáca o trochu hlasnejšie.

Otočím sa tvárou k nemu a ruky si nechám zasunuté medzi prekríženými nohami. Som rada, že mám slnečné okuliare. Cítim sa menej zraniteľná, keď sa s niekým dohadujem a nie je mi vidno do očí. Zdá sa mi, že inak som príliš čitateľná.

„A ako si to teda myslel?“ spýtam sa Mattovho profilu tónom, ktorý rozhodne nesvedčí o tom, že ma jeho odpoveď môže uspokojiť, nech je už akákoľvek. „Pretože to vyznelo tak, že sa ku mne správaš ako k dieťaťu. Vy všetci sa ku mne správate, akoby som bola dieťa, a ja už mám toho dost.“

„Je mi ľúto, že to tak vyznelo, skutočne som to tak nemyslel,“ opakuje veľmi pokojne, takže teraz si naozaj pripadáam ako rozmazané decko. „Iba sa o teba bojíme, to je celé.“

„Matt, ale ja neznášam, keď ma niekto vodí za ručičku!“ vyhrknem. „Doháňa ma to do šialenstva. Jednoducho mi musíš veriť, že to zvládnem.“

Vypočuje si ma a s pohľadom upreným na vozovku uvažuje nad mojimi slovami. Po niekoľkých sekundách prikývne, na okamih otočí hlavu a pozrie sa na mňa.

„Iste, máš pravdu. Pozri, asi to s tou starostlivosťou naozaj preháňam, ale to len preto, lebo ťa milujem a mám o teba strach. Nedošlo mi, že ti to tak prekáža.“

Natiahnem sa k nemu a položím mu dlaň na ruku, ktorou zvierá volant.

„Viem,“ šepnem. „Mrzí ma to. Jednoducho som trocha... nervózna.“

Ruku mi zloží z volantu, jemne ju stisne a položí ju späť na moje koleno.

Môj snúbenec. Prvé, čo ma na ňom upútalo, boli jeho rozžiarené modré oči. Veľké, vnímavé, s vejárikom vrások v kútikoch, keď sa usmial. Má od prírody blond vlasy, rovnako ako ja. Ľudia nám každú chvíľu hovorili, že vyzeráme ako Švédi a jedného dňa budeme mať prekrásne deti. V poslednom čase nosí strapatý účes v štýle Davida Beckhama.

„Dobre, toto bolo *poslednýkrát*, čo som ti povedal, aby si toľko nenasávala!“ skonštatuje a hodí na mňa uličnícky pohľad. Človek sa asi musí naučiť zvládať podobné situácie s humorom.

„Pozri sa, nemusíš sa báť,“ uisťujem ho. „Nebudem piť. Od apríla som sa alkoholu ani nedotkla.“

Skutočne je to už tak dlho? S údivom si pomyslím, že ešte pred šiestimi mesiacmi sme ja a Matt žili nekontrolovateľným tempom v Londýne, a dnes bývame v pokojnej dedine neďaleko Cambridgeu, iba kúsok od môjho otca a sestry. A pokojnou dedinou myslím, že je skutočne *pokojná*. Prispôbiť sa niečomu takémuto, keď máte dvadsaťšesť, je veľká výzva.

Nie je mi úplne jasné, ako sa tá Stephanie, ktorú poznám, ocitla tu – ako to, že súhlasila, že stráví víkend na fotografickom a umeleckom kurze v mimoriadne snobskom vidieckom sídle asi hodinu od miesta, kde býva. Starú Stephanie by z toho porazilo.

Jeseň je tu krásna. Aj keď som žila v Londýne od svojich osemnástich, vyrástla som na vidieku a tu sa cítim ako doma. Pripomína mi to tu mamu. Na jeseň mám rada úplne všetko: farby, svieži vzduch i jej zvuk – áno, má svoj zvuk. Rada by som sa vydávala práve na jeseň, ale Matt trvá na tom, že svadba sa musí konať v lete, a to z množstva dôvodov, ktoré mi prídu malicherné: krajšie fotografie, hostia majú radšej letné svadby, býva to väčšia udalosť. Takže budúci rok v sobotu štrnásteho júla 2007 sa stanem pani Stephanie Bywaterovou.

Opustíme vidiecku cestu a vojdeme do starobylej dedinky. Z prudkého spomalenia auta sa mi zdvihne žalúdok, ale skôr môže za to moja nervozita. Za nádhernými domami s dubmi v záhradách narazíme na pútač, ktorý oznamuje, že po pravej ruke nájdeme Heatwood Hall.

„Budeš tu v poriadku, zlatko?“ strachuje sa Matt a ukáže hlavou na pútač.

„To dúfam,“ prehodím energicky, aj keď sa cítim vystrašene. Šesť mesiacov som netrávila osamote viac ako niekoľko hodín.

„A nebuď na seba príliš tvrdá,“ nabáda ma Matt. „Tento víkend si máš odpočinúť a opäť skúsiť nájsť samu seba.“

Slnčné okuliare sa postarajú o to, aby Matt nevidel, že mi oči zaliali slzy.

Neplač. Teraz nie.

„A okrem toho si myslím,“ pokračuje, „že tento kurz je pre teba ako stvorený! Umenie, fotografia a... všetko okolo toho. Všetko, čo si robila predtým tak rada.“

„Jasné, už sa nemôžem dočkať, kedy príde na to všetko okolo toho,“ usmejem sa. „A čo máš v pláne ty, keď budem preč?“

„Zajtra si pôjdem zahrať ragby. A v nedeľu do posilňovne. Musím sa dostať do formy. Nikdy nie je príliš skoro na to, aby človek vyzeral na svadbe k svetu, Steph,“ odpovie so smiechom a zloží ľavú ruku z volantú, aby mi predviedol svoj biceps. Nezbedne mu prejdem prstami po hladkých zaoblených krivkách, vyrysovaných pod tenkou látkou trička s dlhými rukávami.

„Mám to naozaj šťastie,“ zašepkám. „Pozri, sme na mieste.“

Smerovka na aute sa rozbliká a odbočíme k Heatwood Hall. Nízke slnko neskorého októbrového popoludnia vrhá dlhé tieň na cestu lemovanú alejou starých dubov, ktorých listy žiaria červenou, oranžovou a žltou farbou. Ako sa pomaly posúvame vpred, zložím si slnečné okuliare a obzerám si dom, ktorý sa pred nami pomaly zjavuje. V brožúre ho opísali ako vidiecke sídlo z devätnásteho storočia v jakubínskom slohu. Priečelie domu mieri do rozľahlej krajiny, z ktorej sa dvíha vrchovina, a pred ňou sa rozprestiera pekná terasa s veľkolepou fontánou.

Matt zastaví hneď pred recepciou, ktorá je umiestnená v bočnej časti sídla, a vyloží mi z kufra všetky veci.

„Tak,“ objíme ma okolo pása, „uži si to a skús nájsť v sebe tú starú Stephanie, do ktorej som sa zamiloval. Milujem ňu.“

„Ja teba tiež,“ odpoviem a pritisnem sa k nemu. Chytím svoju tvár do dlaní, krátko sa na mňa usmeje a potom ma zľahka pobožká na čelo.

„Uvidíme sa v nedeľu, a keby si niečo potrebovala, zavolaj.“ Otočí sa a zamieri späť k autu, ale ešte podotkne: „A nieže niečo vyvedieš!“

„Ja? Nikdy!“ odpoviem.

Otec mi zaplatil izbu *Hviezdny svit*, čo je, ako sa ukázalo, tunajší najdrahší a najluxusnejší apartmán. Trocha zbytočné, keď som tu sama, ale oceňujem jeho starostlivosť. Dobrých pätnásť minút zostanem sedieť v kabáte na posteli s nebesami a zízam na kozub, než si uvedomím, že by som asi mala začať niečo robiť.

Rýchlo sa osprchujem, aby som sa trocha osviežila, a dúfam, že potom naberiem dosť odvahy, aby som si s ostatnými dala dole v bare pohárik na privítanie a po ňom večeru. Naozaj neviem, či to zvládnem. Netuším, koľkokrát dokážem dookola opakovať rovnaké konverzačné táraniny. Každý sa bude vypytovať, prečo som tu, pretože všetci majú nejaký dôvod.

Po vyjdení zo sprchy pocítim, že to na mňa prichádza. Panické ataky sa stali pre mňa v posledných mesiacoch bežnou rutinou, a aj napriek tomu, že som sa naučila množstvo techník, ktorými sa ich snažím zvládať, stále sa vracajú. Nemôžem vystáť, aký mi naháňajú strach. Panika sa človeku pomaly vkradne do hrdla ako dym v špinavých baroch z mojej minulosti, a hneď ako ju ucíti, nie je cesty späť. Je zbytočné snažiť sa dýchať normálne, pretože tým sa všetko iba zhoršuje.

Krčovito zvieram okraj umývadla, až mi zbelejú kĺby na ruke, uprene civiem na svoj rozmazaný odraz v zahmlenom zrkadle a sústredujem sa na dych. Mokré vlasy mám sčesané dozadu, takže moja nenalíčená tvár vyzerá bledo a naho. Koža, zohriata zo sprchy, je úplne rozpalená. Celé telo mi pokrýva lepkavá vrstva potu z toho, ako sa z neho vyparuje úzkosť. Pľúca s každým dúškom kyslíka pracujú ako balónik, ktorý sa nafúkne a hneď aj

rýchlo splasne. Pohľad na mňa je úbohý. Nezávládnem byť sama ani dva dni bez toho, aby som sa nezosypala.

Keď sa konečne trocha pozbieram a usuším si vlasy, rozhodnem sa, že zavolám Mattovi a požiadam ho, aby po mňa prišiel.

Toto nezávládnem.

Ako pobehujem po izbe a hľadám telefón, z očí mi stekajú horúce slzy. Nakoniec ho nájdem, ale nie je tu signál. Chcem ísť domov. Oblečiem si kabát, obujem sa a vyjdem z izby, aby som našla miesto, kde bude fungovať sieť, pričom som stále sústredená a zhlboka dýcham.

Zbehnem po točitom schodisku tak rýchlo, že na drevených schodoch niekoľkokrát takmer zakopnem. Na prízemí zamierim rovno do haly pred recepciu.

A vtom ho zbadám.

2. kapitola

Jamie

Oheň praská a divoko poskakuje. Stojím pred veľkolepým kozubom, aké bývajú v sídlach, ako je toto. Sála z neho silná žiara a ostro kontrastuje s mrazivým prievanom, ktorý sem odniekiaľ fúka.

So zaujatím si prezerám drevorezbu nad kozubom, keď pokoj okamihu naruší zvuk blížiacich sa krokov. A v tom okamihu ju uvidím.

Ponáhľa sa k recepcii, a keď ma mína, vymeníme si letmé pohľady.

Vrátim sa zrakom k drevorezbe, ale stále vnímam jej prítomnosť. Kútikom oka vidím, že z vrečka vytiahne telefón, skontroluje ho a nahliadne za recepcný pult. Nahlas si vzdychne. Nie som si istý, či preto, lebo potrebuje pomoc, alebo je iba podráždená a radšej by som ju mal nechať na pokoji.

„Ehm, na recepcii nie je nikto. Tiež čakám,“ prehodím ochotne.

„Aha, dobre. Fajn, tak počkám,“ odpovie potichu a otočí sa ku mne. Zasunie si vlasy za uši a pritiahne si kabát k telu. Tvár má červenú od plaču, veľké zelené oči plné smútku. Stojí s rukami založenými na hrudi, mierne sa mračí a pohľad upiera na podlahu.

„Súhlasíte s tým?“ oslovím ju.

„Prepáčte?“ zatvári sa trochu zmätene.

„Súhlasíte s tým?“ spýtam sa znova a ukážem na drevo-rezbu nad kozubom. Zdvihne hlavu, aby sa pozrela, o čom hovorím. Je to veľká, šikovne spracovaná drevorezba z tmavého dreva. Zlatými písmenami je na nej napísané:

*Svoj osud stretneš na ceste, ktorú si si vybral preto,
aby si sa mu vyhol.*

Na tvári sa jej mihne náznak úsmevu.

„Nie,“ odvetí. „Vy áno?“

„Určite áno. Neveríte na osud?“

„Veľmi nie. Teda kedysi, ešte ako dieťa, som asi verila. No teraz už nie.“

„Znie to depresívne.“

„Áno, obávam sa, že som od prírody cynička,“ prizná a pokrčí plecami.

„Neveríte, že veci sa dejú z nejakého dôvodu? Veríte skôr na náhody?“ vypytyjem sa ďalej.

Chvíľu si nápis prezerá a vôbec netuší, ako zamyslene sa pri tom tvári. Ticho ruší iba praskanie dreva a iskričiek vychádzajúcich z ohňa.

„Aby som bola úprimná, neverím vlastne na nič,“ zhrnie nakoniec. „Toto je však krásne.“

Usmejem sa a otočím sa k drevorezbe. „Myslíte? Čo sa vám na nej páči?“

„Jej spracovanosť. Tu v spodnej časti sú rezy veľmi precízne a jemné,“ ukazuje na drevorezbu, „a tento kúsok, tuto... ruže alebo kvety; ako sa dá toto vôbec vyrezať? Je to úžasné.“

„To rozhodne je,“ súhlasím. „Mne sa na nej páči hlavne asymetria. Predpokladám, že vznikla z nejakého náhleho popudu počas práce. Ako protiklad všetkej tej precíznosti a vyumelkovanosti.“

„Máte pravdu,“ usmeje sa nadšene. „Pozrite sa na túto časť v strede. Pripomína mi nejaký keltský motív, uzol alebo niečo podobné.“

„Nepochybne!“ Prezerám si prepletené línie vyrezané do dreva, ktoré sa vinú okolo drevorezby ako vinič a stretávajú sa na vrchole, kde vytvárajú krásny spleť vzor. „To je uzol pravej lásky. V umení symbolizuje lásku, náklonnosť a priateľstvo.“

Súhlasne prikyvuje, ale je vidieť, že sa iba snaží byť zdvorilá.

„Nepresvedčilo vás to, všakže? Aj naďalej zostávate neveriaca?“ žmurknem na ňu.

„Hej,“ usmeje sa a obráti sa späť k recepcii.

„Ponáhľate sa, aby ste sa odhlásili?“ vyzvedám.

„Áno. Teda vlastne nie. Niečo také. Nemám signál a potrebujem niekomu zavolať, aby po mňa prišiel.“

„Aha, tu signál nenájdete. Je to úplná nočná mora,“ vysvetlím jej. „V celom sídle je iba jedno jediné miesto, kde sa dá chytiť. Ak chcete, ukážem vám ho.“

„To by bolo skvelé! Ďakujem,“ povie vďačne.

Vyvediem ju na vonkajšie schodisko.

„Mnohokrát vám ďakujem,“ opakuje. „Nezdržiavam vás? Chcete sa odhlásiť alebo ste práve prišli?“

„Práve som prišiel, mám za sebou dlhú cestu z Manchestra.“

„Snažila som sa zaradiť váš prízvuk. Tipovala som Leeds, ale v dialektoch sa vôbec nevyznám.“

„Leeds?“ vyhrknem urazene. „Že som vám ja ponúkal pomoc!“

Smeje sa ešte aj vtedy, keď prejdeme na terasu. Tá je celá osvetlená žiarou z okien izieb, pravidelne rozmiestnených na priečelí domu. Dovediem ju k obrovskej fontáne, ktorá stojí pod nimi. Je bohato zdobená a jednotlivými poschodiami sa ako hady vinú kamenné listy a ruže. Na jej vrchole stuhla v čase tancujúca žena, ktorá drží v ruke čosi ako flautu. Šaty sa jej vzdúvajú, ruky má divoko rozhovené.

„No teda! To je nádhera,“ povie obdivne s pohľadom upreným na fontánu. „Stavila by som sa, že keď je pustená voda, musí to byť veľkolepý zážitok.“

„Tak toto je váš hotspot. Skúste to.“

Siahne do vrečka kabáta a vyberie telefón. Keď ho zapne, osvieti jej tvár jeho biela obrazovka.

„Máte pravdu! Mám jednu čiarku signálu!“ zajasá, hneď niekoho vyhľadá v kontaktoch a priloží si telefón k uchu.

Mám pocit, že ruším, tak sa pomaly otočím a zamierim k recepcii.

„Typické!“ zvolá, preto sa k nej obrátim. „Celé to podstupujem len preto, aby som skončila v hlasovej schránke. Skúsím to znova o niekoľko minút.“

„Chcete spoločnosť?“ ponúkmem sa. „Mám pocit, že by som mal túto misiu dotiahnuť do konca.“

„Ak chcete...“ odpovie a posadí sa na okraj fontány s tvárou otočenou do tmy k vrchovine. Sadnem si vedľa nej.

„Takže ste prišli alebo odchádzate?“

„Dobrá otázka,“ zasmeje sa potichu. „Nemám potuchy,“ prizná, rukami si prečeše vlasy a potom si ich

spojené zloží do lona. „Prišla som len pred pár hodinami, ale možno ešte dnes odídem.“

„Aha... A ste tu sama?“

„Áno. Teda nie. Mala by som byť so skupinou. Na umeleckom kurze. Mám však pocit, že to nezvládnem,“ šepne a opäť sa zadíva na telefón.

„Prečo?“

Stíchne, uprene pozoruje kamennú dlažbu, a kým odpovie, ťuká špičkami topánok jednou o druhú.

„Mám za sebou ťažké obdobie. Pred šiestimi mesiacmi som sa niekoľkokrát zrútila a teraz sa snažím z toho dostať.“

„Aha, jasné. To ma mrzí.“

Hodí na mňa zdvorilý úsmev, ktorý hovorí: Je mi jasné, že na toto sa aj tak nedá nič povedať.

„A čo vám chýba?“

„Ako to myslíte?“ zamračí sa.

„Viete, keď sa ľuďom rúca život, obyčajne niečo potrebujú alebo túžia po niečom, čo nemajú. Takže čo chýba *vám*?“

Hľadá pred seba do tmy a premýšľa nad odpoveďou. Tvár jej osvetľuje svetlo domu.

„Úprimne, vôbec netuším,“ odvetí nakoniec a potrasie hlavou. „V skutočnosti si myslím, že mám všetko, čo chcem – rodinu, ktorá ma podporuje, výbornú prácu, budúci rok sa budem vydávať...“

„Myslím si, že je rozdiel medzi tým, čo *potrebujeme* a čo *chceme*, a je iba na nás, aby sme našli to pravé.“

„Možno som len rozmaznaná soplíčka a mala by som byť viac vďačná za to, čo mám,“ namietne dosť prudko.

„Nie, nie,“ odpoviem. „Predpokladám, že za tým bude niečo iné, len vám to ešte nedošlo. No dôjde. Určite.“

„Možno,“ povie váhavo, ale zrazu sa zasmee a strčí si ruky do vreciek kabáta, aby sa zohriala.

„Na čom sa smejete?“

„Pripomenuli ste mi niekoho, kto vyslovil niečo podobné, to je celé.“

Podpichovačne prižmúrim oči, čo ju rozosmeje ešte viac, a zmením tému.

„A ako vám napadlo prihlásiť sa na umelecký kurz?“

„Umenie – teda hlavne fotografovanie – bývalo pred rokmi mojím veľkým koníčkom, preto ma sem prihlásila rodina. Myslela si, že by mi to mohlo pomôcť, aby som zasa našla samu seba.“

„Podľa mňa nemôžete kurzom nič pokaziť. Zdá sa mi, že by vám to mohlo prospieť. Umenie môže veľmi upokojujúco vplývať na dušu.“

„Myslíte?“ nakloní hlavu nabok a v jej hlase zaznie prekvapenie. „Netipovala by som vás na veľkého fanúšika umenia. Ľudia od fachu bývajú dosť výstrední, ale vy pôsobíte skôr...“

„Skôr ako?“

Premeria si ma pohľadom odspodu až nahor. Zľaknem sa, že vyzerám zanedbane: pár dní som sa neholil, a keďže som tmavovlasý, už mi narástlo niečo medzi strniskom a bradou.

„Normálne...“ usúdi nakoniec.

Zasmejem sa. „Tiež by som vás neodhadol na ‚zrútenú‘, ako tvrdíte. Vzhľad asi dokáže dosť klamať, čo myslíte?“

„Asi áno,“ súhlasí s úsmevom. „A prečo ste tu vy?“

„Prišiel som na víkend s niekoľkými kamarátmi,“ odpoviem. „Počujte, čo keby ste sa skúsili na to vyspať a rozhodli sa až ráno?“

V tej chvíli jej začne zvoniť mobil. Vytiahne ho z vrečka, pozrie sa na displej a potom rýchlo na mňa.

„Radšej to zdvihnite. Rád som vás spoznal. Mimo-
chodom, som Jamie,“ dodám rýchlo skôr, ako zamierim
späť do domu.

„Stephanie,“ odvetí s úsmevom a prijme hovor.

* * *

Všade sú maliarske stojany, ceruzky, uhle a akrylové far-
by. V miestnosti stojí niekoľko ohrievačov, zrejme preto,
aby modelka nezamrzla. Teplý vzduch hučí a prúdi oko-
lo nás.

„Zdravím vás. Volám sa Jamie Dobson a vediem tu
dielňu výtvarného umenia...“

Všetci účastníci usadení za svojimi stojanmi si ma
obzerajú. Nemôžem sa dočkať začiatku.

Ohromení prikyvujú, keď im prezradím, že mám
dvadsaťosem rokov a červený diplom z Central Saint
Martins, vyhral som konkurzy na stáže u preslávených
umelcov a vystavoval v niekoľkých oblastných galériách.
Vtom si ju všimnem. Sedí vzadu a usmieva sa na mňa.

„Takže ste sa rozhodli, že zostanete?“ spýtam sa jej,
keď dokončím predstavovanie sa.

Usmeje sa a neveriacky potrasie hlavou. „Čo mám na
to povedať? Prehovorili ste ma.“

Počas nasledujúcich hodín sa venujeme kresbe zátiší
s rôznymi predmetmi naaranžovanými uprostred miest-
nosti, potom kreslíme pár kúskov ovocia a nakoniec živú
modelku.

„Nepozerajte sa na to, prosím, je to hrôza. V kreslení
som veľmi nešikovná,“ protestuje Stephanie a snaží sa